

KRAŠKA REKA

Peter Levec

Strastno ližem bele skale,
kjer modri se zimzelen.
Ob kleči robate butam,
v penah mavričnih cvetem.

Šumno derem, hrupno rušim
mir neba in molk dreves.
Vzburkana na soncu zadnjič
plešem svoj srebrni ples...
Le še hip — in padem tja,
kjer zagrne me podzemlje,
kjer pogoltne me temà.

Morda še na dan privrem —
neznano kdaj, neznano kje,
a morda spodaj izzvenita
pesem moja in ime.

Padam v mrak, ko druge reke
dan drži v dlaneh kristalnih,
vendar vse nas isti konec
čaka na obrežjih daljnih!
Vse vodé bobnijo k morju,
noč in dan hite navzdol.
Morje kliče! — skoz podzemlje
gre pred mano klic njegov.